

Narozeniny 2022

aneb

*... hodil by se elixír
mláďí...*

Narozeniny 14. a 15. 5.

Jak začít... Tak asi takhle. Zase mě okolnosti přinutily udělat něco, co nechci. Jde o tuto výpravu. V kalendáři ji najdete jako první letošní se spaním venku. Tedy opravdická výprava poněkud dál od Prahy na velmi zajímavá místa. Narazilo to. Především na to, že meze jsou letos ještě velmi studené, a nejen já se stále, po různých peripetiích, necítím být úplně v pořádku. Dobrá, osude, sice mě sereš, ale ustoupím. Přepřeracuji výpravu na dva jednodenní výjezdy. Ale to je naposled od příště to bude tak, jak to chci já!!

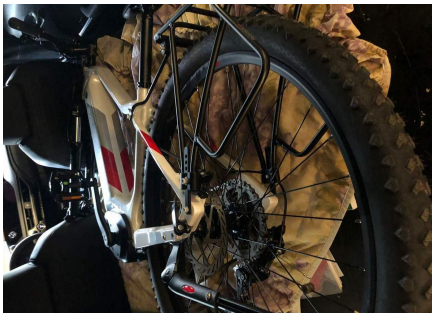
Přepřeracovat výpravu nebylo sice složité, ale nějaký čas to chtělo. Uchopil jsem přípravu na nerealizované Otevírání cest a napasoval na momentální podmínky. Pojedeme tedy na Zvířetice a pak na Zbořený Kostelec. Jistě víte, že oboje jsou hrady. Tedy přesněji, zříceniny hradů.

Tak, a je tu

Sobota 14.5.

Sraz je na Hlaváku před sedmou. Ano, je to nelidské, ale v 7:11 jede jediný vlak, který nás doveze do Bakova Město v rozumný čas, abychom pak po trase nemuseli sprintovat. A cestovat budeme s naším milým dopravcem ARRIVA. Už mám zase kopřivku. Ale je pravda, že posledně se nestalo nic. Tak snad...

Jsem na srazu a už je tady i Standa. Cestou z domova se nestalo nic zajímavého. Ani mně, ani Standovi. Než jsme se přivítali a stihli prohodit pár slov, žene se k nám Lenka. A má nové kolo. Elektrické.

Já jsem věděl, že na něm pojede, protože jsem jej včera večer sestavoval a zlehka i seřídil. Tak jsem na něj zvědavěj. Ale jo, na Lenku taky. Tak, ještě Andrea a můžeme vyrazit na nástupiště. Vlastně ne, ona se k nám připojí ve Všetatech. Jasně že to vím! Ale to ten prašivej Němec. Jak on se to vlastně jmenuje? Nebýt připomenutí Lenky, čekal bych tam ještě teď...

Dig.

Jedu dnes vyzkoušet své nové elektro. Již delší čas jsem pokukovala po možnostech, protože jezdit na těžko do některých kopců se mě fakt moc nechce. Jakmile jsem se tedy dověděla, že má můj klient tato kola za poloviční cenu, než jsou dnes běžně k dostání, moc jsem neváhala. Bílý krasavec pro dámy. Tak uvidíme, jak to s ním půjde. Včera se Digovi podařilo jej správně sestavit v poměrně rekordní době – cca hodinku. Já bych to nedala ani za týden a patří mu tedy můj dík a pivo.

Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	146	0	0	17

Nástup do vlaku nebyl ničím zajímavý. Jen snad rozmístění kol. Standovo a moje na háky, Lenčino elektro, vzhledem ke hmotnosti zůstane stát u sklopných sedadel. Místo pro nás 3 je hned za přepážkou.

Sedíme, je tu pohoda, za nějakou chvíli se vlak rozjel. Než jsme se stihli pustit do hovoru, proběhla kolem nás průvodčí a vrhla se ke dveřím. Jako pokaždé, když se něco někde neočekávaně hýbe rychle, sleduji to. Průvodčí se vrhla na dveře. Že by měla nějaké tajné informace a chtěla vlak v sebezáchraně opustit? Aha, tak ne. Snaží se dveře zavřít. Chvilí s nimi zápasí, ale pak povolily jejímu úsilí a zabouchly se. Ve stejný okamžik vlak celkem nevybíravě zastavil. Jsme asi 50 metrů od konce nástupiště, kolem nás koleje a výhybky. Stojíme dost dlouho, průvodčí pobíhá sem, tam, domlouvá se o čemsi s mašinfírou a po nějaké době se nesměle rozjíždíme. Možná, že to bylo vážné, ale z našeho pohledu velmi veselé a zcela zapadající do zážitků s dopravními prostředky Arriva.

Probíráme to a smějeme se tomu. Do okamžiku, než přišla průvodčí. Z její strany nic neobvyklého. Chtěla vidět jízdenky. Ale z naší strany. První dala k dispozici Lenka dva ústřížky, které před chvílí koupila v pokladně na Hlaváku. Dig.

No s lístky byla taky patálie – zapomněla jsem na to, že jedeme s Arivou a směle si stoupla do dlouhé fronty Českých Drah. Nějak mě ale na poslední chvíli něco osvětlilo, a i s kolem jsem se zařadila do správné fronty na vlak společnosti Arriva. A zde nemít drobné, asi bych si jízdenku nekoupila.... Po mě snaze platit větší bankovkou mě bylo dost nevybíravě sděleno, že paní prodavačka nemá na vrácení... Ach ta Arriva! Lek.

Průvodčí na QR kód namířila mašinku, píplo to a bylo. Standa měl elektronickou, a tak se vytasil s telefonem. Ještě jsem si průvodčí dobíral, jak ty mašinky spolu nikdy nechtějí spolupracovat. Po chvíli přemlouvání to píplo a načtení bylo v pořádku. Ne tak jízdenka. Byla sice do Bakova, ale Bakov Hlavní. A tam tenhle vlak nestaví. Zastavuje až Bakov Město, tedy o kus dál. Ted' si Standu začala vychutnávat průvodčí. Nakonec ho nechala, že mu to odpustí. Lenka na to chvíli koukala a pak se zeptala, jestli je Mnichovo Hradiště blíž, nebo dál než Bakov Město. Ujistili jsme ji že dál. A jak to souvisí s těžbou uhlí na Pobřeží Slonoviny? Úzce. Koupila si lístky právě tam. Prý ji k tomu vedlo, že si odněkud pamatovala, že právě tam... No samozřejmě. Tam jsme jeli minule. Ted' se smějeme všichni i průvodčí. Ještě jsem mě a Standovi dokoupil jízdenky pro kola a je to. Nebylo. Až do Všetat jede vlak normálně, my si povídáme a vyprávíme, dnešní snídaní připravila Lenka doma v troubě a ted' se její výdobytek na nás směje z krabičky. Jenomže já nějak nemá hlad, ani chuť. Ano, znáte mě dobře, tento stav je napováženou. Ale ani Standa nějak nehoří touhou ochutnat. Co je špatné?

Všetaty. Vykouknul jsem ven a zahlédl jsem Andreu. Mávnul jsem na ni a připravil mě a Standu na finální vyvlečení kola do vlaku a jeho umístění. To se po chvíli podařilo a Andrea sedí s námi. Úplně září a je neskutečným způsobem nadřž... natěšená. Dig.

Moc děkuji Standovi za pomoc s kolem a omlouvám se, že vytáhl cizí kolo, a ne moje o které se mezitím postaral cizí galantní cyklista, který si mě vzal pod svá rytířská křídla hned na Mělníku, s čímž se člověk zas tak často nesetká. To asi vysvětluje moji "žáři", o které se zmiňuje Dig a jemu se omlouvám, že jsem si nevšimla jeho mávnutí. Aja.

Jen jsme se pozdravili, byla tu průvodčí. Vzala jízdenku Andrey, odpipla ji a začala si ji vychutnávat. A prý jestli ví, že do stanice Bakov Hlavní tenhle vlak nejede. Andrea pohasla a koukala na ni jak zjara. Nechápala nic. Vysvětlili jsme ji, která tuče. Ale tím víc jsme ji rozhodili. Průvodčí se smílovala i nad ní a nechala věc bez požadování doplatku s přírazkou. Takže cirká - cirkárum, jediný, kdo má jízdenky v pořádku jsem já. To mě teda fakt těší. Takový práce to dá. Najít spoj, stáhnout ze stránek část jízdního řádu, přepracovat jej tak, aby se dal umístit na naše stránky, vložit tam link, aby stačilo kliknout a přejít přímo na jízdenku, dát ji do košíku, zaplatit a počkat, než pípne mobil, že už je jízdenka zaplacená a čeká v mobilu.

Bakov Město. Vystupujeme. Neudálo se ni zvláštního, a tak nastavujeme kola a pomalu vyjíždíme. Lenka je troch vyplašená z toho, jak se její nové elektro kolo ovládá a řídí a jede velmi opatrně. Tedy prvních asi tak 200 metrů. Pak jsem jí za jízdy dal rychlé instrukce, který čudlík co dělá, a od té chvíle se z ní stal zkušební jezdec. Dig.

Opravdu jsem brzy zjistila, že to až tak velká věda není. Tak hurá do elektrosedla!

Lek.

Za dva kilometry jsme na té jediné nejsprávnější odbočce k první dnešní atrakci, kterou je zřícenina hradu Zvířetice. Já jsem tu byl několikrát, ale moje první návštěva ve mně zanechala tak hluboký dojem, že mě to sem několikrát přitáhlo a určitě sem ještě párkrát pojedu. Odbočili jsme. Má to vadu. Zapomněl jsem ostatní upozornit, že hned za obloukem zatáčky je závora. Vzpomněl jsem si na ni hned jak jsem do zatáčky najel a závoře se s rezervou vyhnul objezdem vpravo. Ne tak Lenka, která to dobrzdila těsně před klandrem, a Andrea, která byla o kousek bystřejší, pokusila se do objezdu najet, ale neměla správně přehozeno, a tak skočila s hlasitým rachotem naražená bokem na čele tyče závory. A Standa to dobrzdil těsně za ní. Dramatické, že? Ale tímhle to končí. Po zdolání závory ještě podjíždíme koleje a pak je brutál nahoru. Lence jsem doporučil zařadit nejlehčí převod, a čudlíkem natukal nejvyšší stupeň připomoci. Rozjela se, vyjekla překvapením a hnala nahoru jak tažená navijákem. Také Andrea se pokusila o výjezd v sedle. Já vím, že to nemá cenu. Kopec je opravdu příkrý, je posypán prachem a drobnými kamínky, to všechno mezi kořenama a velkejma šutrama. Jdu se Standou pěšky. Také Andrea po pár metrech pokus přerušila. Ale koukám že i Lenka cloumá kolo ručně. Proč? Vždyť to musela dát. Má na gumách vzorek, že by se za něj nemusel stydět průměrný traktor, výkonný motor, také ona je plná síly, tedy ani případný prokluz by jí nemohl zastavit. Nedokázala říct proč sesedla. Zato se fantasticky zašprajcla v zatáčce.

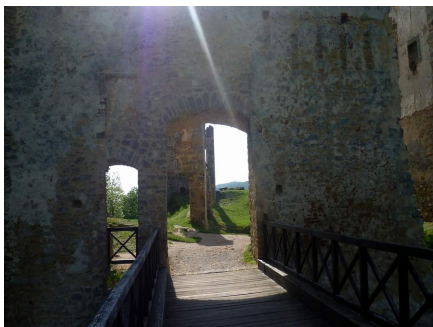

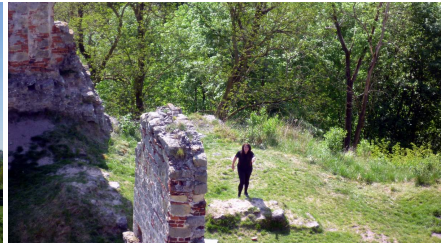
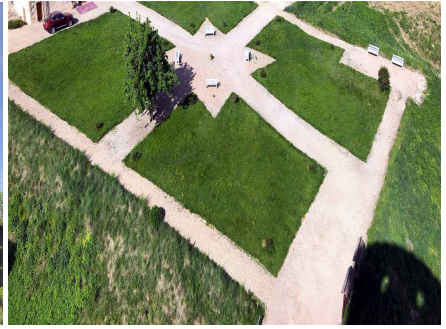
Dlužno podotknout, že tato má poloměr necelé dva metry, je hodně do kopce a hned za koncem je první poměrně vysoký schod následujícího přírodního schodiště. Je velmi komické sledovat, jak nemůže ani tam, ani zpátky a k tomu nemá šanci přemoci hmotnost elektrokola. A podle fotky je vám určitě jasné, že jsme správní dobrácci, kteří se situaci nejdříve pobaví, pak ji nafotí a teprve potom vyráží na pomoc. A to v době, kdy je postižený/á už na konci sil. Dig.

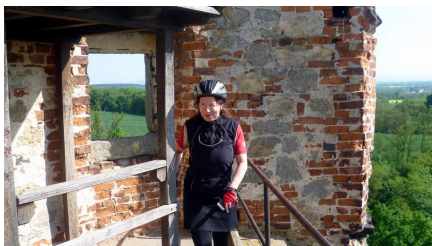
No, no, no až později jsem zjistila, že to těžké elektro má v sobě zabudovaný pohon právě pro případy, kdy je taženo ručně do kopce nahoru. Na tomto místě jsem to ještě neobjevila... Lek.

Zbytek schodiště je velmi obtížný, ale zdolali jsme ho. Není problém v tom, že bychom neměli dost síly, ale strašně to tu klouže.

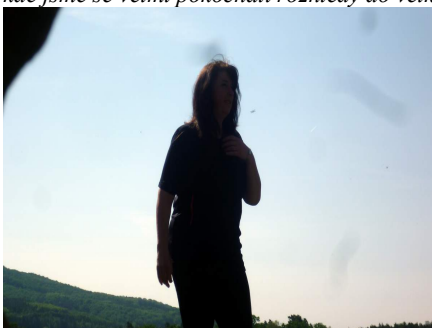
A jsme tu. Zvířetice. Ano, pořád se mi tu velmi líbí. Jenom oproti mojí minulé návštěvě tu přibýlo kovové zpevnění zdiva. Ještě jsem upozornil na charakteristiku tohoto díla. Tak jako má hrad Krakovec nejznámější pohledy na schodiště ze sklepení vzhůru, na němž se postupně za sebou klenou tři zbytky klenutí, tento hrad má dva velké klenuté stropy odkryté zřícením čelní stěny jedné z budov. Podle něj tento hrad bezpečně poznáte. Dokonce hrál i v pohádce O loupežnické divožence a v celovečerním filmu Máj, navazujícím na film Kytice.

Prošli jsme jim to tu, počteli si v materiálech vyvezených k tomuto účelu, vylezli na věž, kde jsme se velmi pokochali rozhledy do velkých dálek a na zajímavé objekty třeba na

*a Ještěd,
a po odpočinku se dali na další pouť.*

*pozorovali zdejší přírodu
Dig.*

Zvířetnice miluji, mají úžasnou energii. Jako vždy mě pozitivně dobily a jelo se mi jak po dopingu.

I mě se zde moc líbí.

*Ája
Lek.*

Než jsme vyjeli, projevila Andrea přání kouknout se na Michalovice. To je další zřícenina téměř na trase kousek odtud. V přípravách není ze dvou důvodů:

1. výpravy jsou navrženy tak, abychom za den navštívili vždy jednu atrakci. Je to tak ve snaze nepřepřelácet si zážitky z návštěv jednu přes druhou. Pak v paměti sice zůstane, že jsme tam asi byli, ale už nikdy si nevzpomeneme, jaké to tam bylo a jaká zajímavost tu kterou atrakci charakterizuje.

2. Chtěl jsem si Michalovice nechat v záloze na nějakou mimořádnou jednodenní akci. Jsou relativně blízko a mně se tam líbilo.

Ale dobře, podíváme se tam. Uchopil jsem navigaci a přešoupl bod z trasy na zříceninu. Přepočítalo se to, ukázalo na mapě, potud pořád dobře, ale po kliknutí na

tlačítko NAVIGUJ se začaly dít věci. Připadalo mi, že navigace netuší, kde je a zmatkuje. Kousek jsme popojeli a pak mi došla trpělivost. Prostě jsem najel na cestu od hradu dolů k řece (Lenka, ke které), na silnici a pokud to nepůjde, cestu si pamatuju.

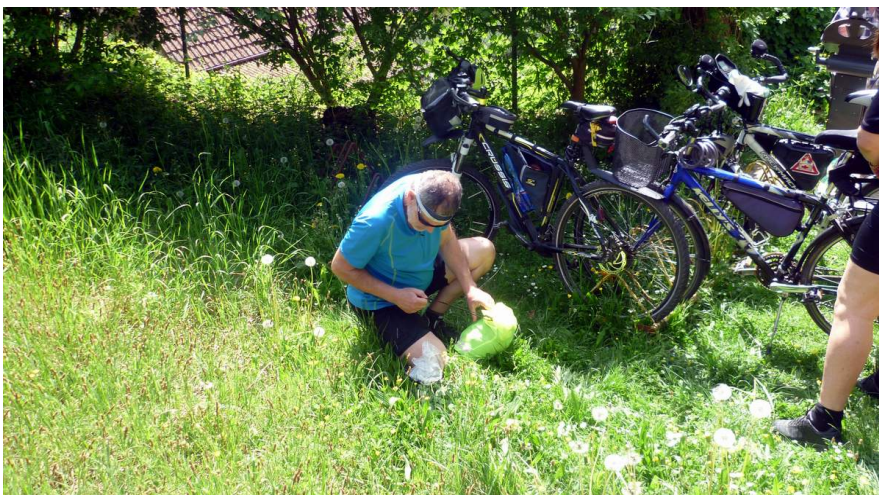
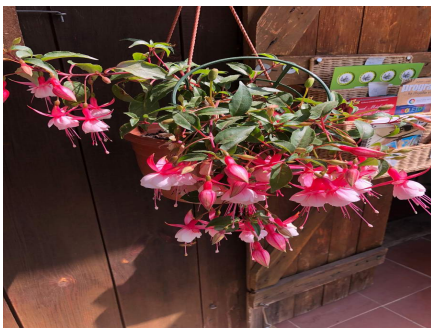
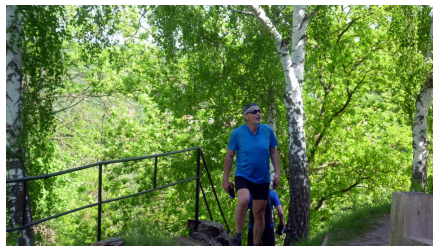
Dole na silnici se uklidnila a ukazovala a říkala věci očekávané. Ještě jsem si všiml cestou dolů, že jsou v pravidelných úsecích zavěšeny fáborky. Zatím jsem tomu nevěnoval pozornost, ale i ostatní viděli na krajnici stát značku, na níž stálo POZOR CYKLISTICKÝ ZÁVOD. Ihned mě to zaujalo a s Lenkou jsme ostatním vyprávěli, jak jsme se v Německu připletli do závodu a všechny ty elastáky, na odlehčených kolech plně naložení na víkendovou výpravu, předjížděli. A jak ti závodníci z toho byli úplně hotoví. Kdyby ovládali fyziku a dali si dohromady příkrost kopce, který jsme sjížděli, naši hmotnost, a odpor lehkého protivětru, bylo by jim jasné, že nás prostě nemají šanci dohonit. Dole v městečku jsme naštěstí tenkrát odbočili opačným směrem než závodníci, a tak jsme nemuseli obhajovat žlutý trikot. Všichni se povídáním dobře bavíme. A hele, tady je další cedule. A taky jsou tady ty fáborky.

Za krátkou kilometráž jsme odbočili ze silnice, přešli most a najeli do terénu. Zvolnili jsme a užívali si slunce, přírodu kolem, les, jehož okrajem projíždíme... A hele, další fáborek. No, musím přiznat, že ten závod povede moc hezkými místy, ale účastnit bych se ho fakt nechtěl. Jen jsem to domyslel objevil se v protisměru barevné elasták s tabulkou plnou číslic přidělanou na řídlíčkách. Jak říkám, nic pro mě.

Na to, že jsme se pohybovali terénem, a tady dlužno podotknout, že Lenka nad svým elektro kolem vrněla blahem, jsme jeli celkem svižně. Než jsme se nadáli, byl tu asfalt, křižovatka, přejezd a neskutečný padák vzhůru. Copak Lenka. Ta jen podřadila, pomačkala čudlík a pálila nahoru. Standa a Andrea také viditelně loví kořist ducha. Ale já jsem podřadil a spadnul mi řetěz. Hmm, to je konečná. Nasadil jsem ho, ale rozjet se už nešlo. A tak si hrají na Klub Českých Turistů.

Jsme u hradu. Je horko, svítí slunce, na nebi je hluboké modro, prostě všechno je příznivé k tomu jít do hospody. My místo toho šplháme po zřícenině. A ještě jsme za to zaplatili.

Ale jo, je to tu pořád pěkný. Procházíme to tu, strkáme nos, kam se dá, vystoupili jsme i na věž.

Teda skoro všichni a skoro společně. Pro Andreu končí výstup na vnějším "průhledném schodišti". To jsou dva L profily šikmo nahoru, na nich jsou pravidelně přivařeny vodorovné krátké L profily a do nich jsou přišroubované dřevěné schodnice. Tedy je mezi schodnicemi volný průhled. A Andrea má potíže. Škoda, aspoň ji to můžeme vyprávět. První šla Lenka. Schody v pořádku. Pak ale vešla do tmavé chodby, došla na její konec a prohlásila, že je škoda, že nejde jít až nahoru. Trochu odbočím. Lenka je jeden z nešťastných tvorů, kterým navigace není dána. Několikrát mi to předvedla přímo v terénu, a to i v místech, kde se prostě chybit nedá. Trochu si ji kvůli tomu dobírám. Určitě jste si v minulých zprávách všimli

nenápadných tůknutí na jména toků, které přejíždíme, či jedeme podél nich. Vždy to беру s rezervou a trochu doufám, že si Lenka dělá legraci. Ale když teď zabloudila v rovné chodbě, z níž přímo na začátku vyvěrá schodiště nahoru... Se Standou tam jdeme rovnou, protože co v chodbě, kde je tma. Několik schodů a jsme na plošině na dnešním vrcholu věže. Původně byla pryč o hodně vyšší. Je tu báječný rozhled. Dig.

No, no, no to je řečí! Na navigaci máme Dičku TEBE! Ráda vynikám někde jinde. Lek

Když jsme se dost narozhlíželi, pustili jsme se dolů. Po Lence ani památky. Tedy až do nástupu na vnější "průhledné schodiště". Hned ji vidíme dole s Andreou. Sešli jsme dolů a nešetřili chválou na pobyt na věži. Lenka zastříhala ušima a vyrazila vzhůru. My jsme si udělali pohodlí a vypověděli Andree jaké to tam je a co je všechno vidět. A protože se Lenka nevracela, povídali jsme si ještě o dalších věcech.

Po 20ti minutách, které Lenka trávila kdesi mimo dohled, jsem začal mít podezření, že na věž asi došla, ale že i na té plošině se dá zabloudit. Se Standou jsme tam strávili 5 minut a přes všechnu krásu kolem to bylo akorát. A kolik je 20 minut? Vydal jsem se jí naproti. Byl jsem zhruba v půlce průhledného schodiště, když váhavě vyšla z chodby. Raději jsem se neptal...

Dig.

Řešila jsem zde, mimo kochání se krajinou, důležité hovory. Proto to zdržení.

Lek

A jdeme dolů. U pokladny, ještě cestou nahoru, si někdo všiml, že tam mají lehké občerstvení. No tak dobře, měli pivo. A protože je hodně teplo a nespěcháme, s Lenkou jsme jedno "točené" dali. Šlo o Heiniken v desetilitrovém soudku, který spočíval v chladničce. A přestože toto pivo připomíná spíš vodu se štávou, přišlo vhod. Jinak je to tu kolem pěkně upravené a ze všeho je cítit nadšení a radost toho, kdo to tu postupně dává do kupy. Přidal se k nám pan pokladník, kastelán, člen ochranky, vedoucí a jediný člen úklidové služby, dále pak zedník, kameník a zahradník. To všechno v jedné osobě. A přiznal, že tohle tady je jeho celoživotní koníček. Za mě, mu fandím. Ostatně, zajďte si sem.

Dig.

Ten pán mne nadchnul, jeho práce je jeho koníčkem, sám si dělá vše, co potřebuje, nikdo ho nehoní, čili je v pohodě. Připomněl mne pána z muzea hraček v Benátkách, ten byl stejný nadšenec. Tito nadšenci mně vždy vylepší náladu, je dobře, že ještě jsou, ale připadá mně, že jich bude čím dál tím méně, protože stárnou a mladí nemají zájem. Sar.

Odjíždíme. Navigace má zase sklon k tomu nás hnát přes neprojeté body. Ano, některé jsme minuli, protože hrad je kousek mimo trasu a dovolili jsme si jet k němu po druhém břehu. Ale přišel jsem na to včas, a navíc Andrea to tu zná a navedla nás na další most.

Jede se báječně. Je krásně, ne ale horko, silnice se nepatrně houpe, rychlost kolísá mezi 23–30 km/h. Kdyby to takhle pokračovalo až do Prahy, vůbec bych se nezlobil.

V tomto duchu absolutní pohody jsme dojeli do Krnska. Ano, správně, zmínka o takovéhle díře je tu proto, že se tu cosi odehrálo. Především je už nějakou dobu vydán pokyn k vyhledání nejbližší vařící hospody. Je poledne a hodil by se nějaký sezob. A tady jedna je. Akorát je schovaná za stavebními stroji a navíc zavřená. Navigace míří po rozkopané silnici kamsi mezi domky. Zatím dobrý. Především proto, že nás tak ušetří jízdy po silnici č. 16, která je zde hodně hlavní. Teda takovouhle cestu mezi barákama neměli ani v Rumunsku.

Ale pomalu jet se dá. Odbočka vpravo. Jo, to se hodí, protože doleva nahoru je to uzavřené. Dolů, pak vyhoup na těleso silnice a za svodidly přes most. Jo, pěkně. Pak přes silnici a doprava dolů. Nemám moc času na rozhlížení se a záměr navigace není jak ověřit. Přejíždíme silnici. Ve stejném okamžiku zastavuje zleva kus od nás krásné červené kabrio. Takhle odtud to vypadá jako... Mustang? Není čas, je třeba dokončit manévry a opustit křižovatku. Dole pod ní se mi nezamlouvá směr. Podle slunce jedeme na sever. A tam nechcem, protože odtud přijíždíme. Zastavuju nás a věnuju se studiu navigačního problému. Ostatní cosi podnikají a hlasitě se dobře bavi. HA! Mám tě, ty mrcho! Zase se nás pokusila vrátit na neprojeté body. Ještě chvilka studia a aha, už to vidím. Tam, co byla

ta uzavírka doleva nahoru, tak to byla ta správná cesta. OK, už vim, můžeme jet. Co to vlastně ostatní provádějí? Tlačí toho červeného Forda? Jo, jasně. V té křižovatce zastavil proto, že mu přestal vrčet motor. Šel jsem se připojit.

Bohužel jsem stihl jen posledních 10 metrů. Pak řidič prohlásil, že je dostatečně pryč ze silnice a otevřel kapotu.

Teda taková krása. Osmiválec. Krásně čistý a velmi přehledně uspořádaný. Akorát nefunguje. Ale když dojel až sem, není přeci možné, aby nejel dál. Je to motor staré konstrukce s karburátorem a klasickým rozdělovačem. A takový motor nemůže nefungovat. Řidič sundal filtr na karburátoru. Bylo vidět, že je tam vlhko, které rychle schne. Takže přívodem paliva to není. Zbývá zapalování. Ano, mohla odejít cívka. Tím by se vysvětlilo, proč zhybnul tak najednou. Ale to se stává tak málo, že je to velmi nepravděpodobné. Co však bylo vždycky velmi zranitelné u tohoto typu zapalování je rozdělovač. Což není technicky vzato nic jiného než osmi polohový rotační přepínač. Zatímco se řidič zabýval dalšími teoriemi, vzal jsem jeden kabel za druhým, odpojil jej a zase připojil a pro jistotu

zahýbal i s kontakty přerušovače. Pak jsem vyběhl řidiče, aby nastartoval. Úkosem na mě pohlédl, ale pak to šel zkusit. Startér zabral, motor se 3x otočil a naskočil. Okolo nastalo nadšení a veselí. Teda ale má to fakt krásnej zvuk. Řidič motor zhasnul a po chvíli znovu nastartoval, tentokrát stačila ani ne jedna otáčka klikovky a motor naskočil. Jo, skvělý. Rozloučili jsme se, posádka vozu – dvě dívky a řidič - nasedla a za zvuku zkrocené síly zmizela za křižovatkou.

Dig.

Zde tedy palec nahoru oběma našim chlapům. Standovi za to, jak rychle přispěchal na pomoc zoufale tlačícím ženám auto a Digovi jak došel k mašině, která hned poznala odborníka a začala příst jako kotě.

Aja

Dobrá, taky pojedeme. Teda až se vykecají ti dva, co zastavili svá SUV uprostřed nájezdu do křižovatky, stáhli okénka a nejspíš řešej včerejší hokej.

A jedeme. Nejdříve po mostě zpátky k hospodě, pak znovu oraništěm místo silnice a následně nahoru do uzavírky. Ani se nesnažím jet. Je to tu dost prudké, a navíc je třeba kousek jít a protáhnout si tak nohy. Jde to mizerně. Stejný efekt jako při dobývání Zvířetic. Síly a nadšení je dost, ale klouže to tady. Je to tím, že tu stavějí cestu z kamenů a už ji posypali jemným pískem do spár. A ještě hůř bylo nahoře. Tam byly rozmístěny fůry připravených kamenů a šterku a žádný průjezd mezi. A tak vlečeme kola tímto potěšením, a najednou konec. Je tu normální cesta, která se po pár metrech mění v asfalt. Teda to je úleva.

A jeděěěěěm. Pořád trvá, že hledáme hospodu na oběd. Projeli jsme Piskovou Lhotu a nějak mi připadá, že nejbližší místo s jídlem budou Benátky. A zase ty nad Jizerou. Letos už potřeť.

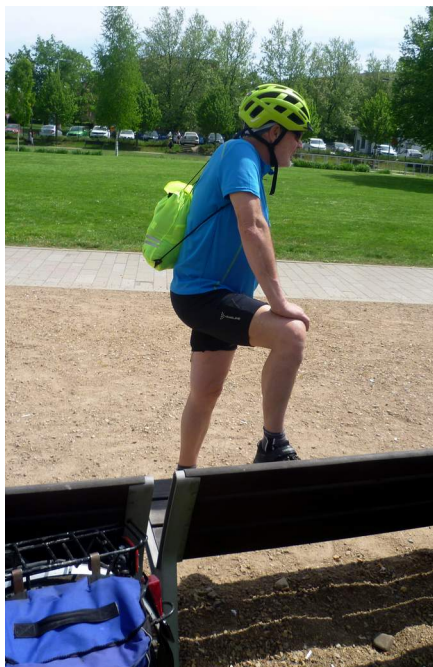
A opravdu, je to tak. Jelo se přímo skvostně a nikde nic stravovacího. Až jsem nás navedl na chodník. A tu Lenka pravi: “Tady už jsme byli. Poznávám to tu”. Ano, v támhleté hospodě jsme byli na Mimořádné výpravě na pivo. Tak a teď to jídlo. Standa se zeptal asi místního člověka kam na gáblík. Ten se zatvářil rozpačitě a pak vysvětloval kudy a kam. Jsem kousek dál a registruju každé třetí slovo. Ale sestavil jsem si z toho, že směr most přes řeku a před ním doleva (rovně by to nešlo, most tam není) a bílá budova, hotel...

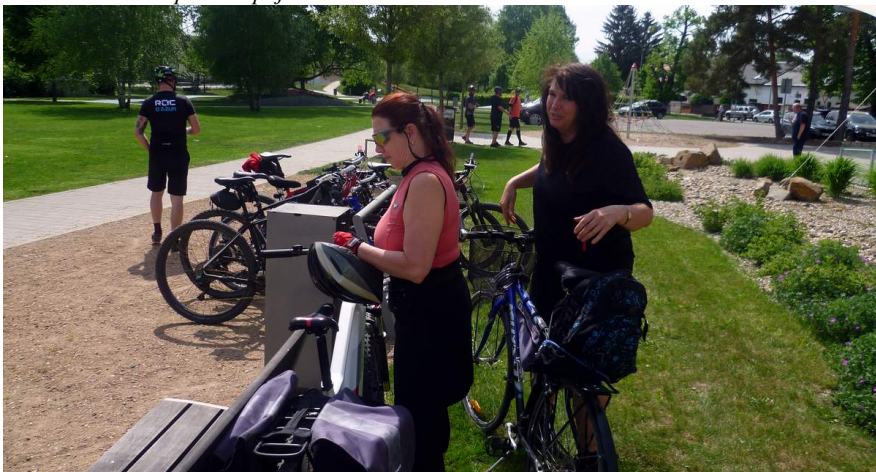
Aha, to bych měl znát. Poděkovali jsme a jedeme. A asi za sto metrů to vidím. Jasně, poznávám to. Tam se ženil jeden z mých dávných kamarádů. Pravda, tenkrát to tu nebylo tak pěkně, ale je to tady.

*Dojeli jsme k objektu, zaparkovali a vnutili se k nějakému pánovi ke stolku na terase pod slunečnik. Objednali jsme si pití, a i něco k jídlu, a TEĎ! Teď je ten vhodný okamžik na oslavu všech narozenin najednou. A samozřejmě předání dárčků.
Proběhlo to. Oboje.*

A myslím, že velmi krásně, pokojně a s nadšením. Po chvíli zažívání a individuální radosti z dárečků pomalu pojedeme.

Ještě jsem podal Lence vysvětlení k tomu, co to právě obdržela. To jsou montpáčky. A slouží to k sundávání pláště při defektu. Ne, ty je potřebovat nebudeš. Ale ten nešťastník, který ti nabídne, jako ženě v nesnázích, pomoc, ano. Ty to umět nemusíš a už vůbec tomu nemusíš rozumět. Ale musíš mít vercajk a vždy s naivním a nevinným obličejem jej zachránce nabídnout. On si to už nějak přebere.

Dig.

No ještě se mi nestalo, že by se někdo nenašel. Za vercajk ovšem velmi děkuji. Řeči typu nemám to s čím udělat, které občas slyším od syna, mě totiž opravdu vytáčeji.

Lek.

Odjíždíme. Je pořád nádherně. Mně to jede pohodově. Ale ostatní, hlavně Andrea, se rozjíždějí nějak těžkopádně. Povídají něco o plném břiachu a podobně. Já jsem nadmíru spokojen. Pod každý válec (jsem dvouválcový, vzduchem a pivem chlazený) jsem šplíchnul jedno pivo, do nádrže kuřecí paličky s bramborem a nejmíň do Záp na to můžu jet.

Dig.

Já měla pouze polívčičku a pivčo. Kolo, i když elektro, vyžaduje své. A přeplněné bříško rozhodně ne!

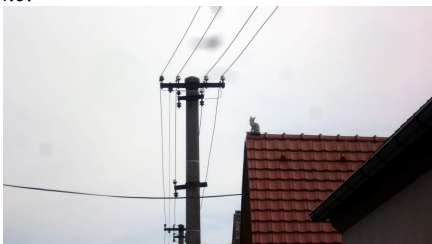
Lek

Nevím, čím Dig poslouchal, ale po zmrzlině a Mattonce nemohla být řeč o plném břiachu. Pokud si vzpomínám brblala jsem něco o vyplavování kyseliny mléčné a o tom, že jsem si neměla dávat ten lok Standova likéru.

Ája.

Držíme se trasy, tentokrát navigace neprotestuje, ani neprovádí nějaké zlomyslnosti, nespěcháme a zvolna se blížíme k Brandejsu.

Než jsme dojeli do Skorkova, jsme na původním výkonu před obědem. Akorát je tu jeden stín. Loučíme se tu s Andreou. Ta pokračuje na Lysou a dál na Mělník. V Lysý se rozhodne, jestli bude pokračovat kolmo, nebo vlakmo. Než jsme si definitivně zamávali, otevřel jsem narozeninovou flaštičku. Je v ní cosi perlivého, hodně sladkého a na viněť píšou, že to má 9 voltů. Dvakrát oběhla kolečko a je prázdná. Ale jako rozlučovátko dobrá, ne?

Tak Andreo ahoj, my teda frčíme. Andrea zajela za zatáčku a je pryč. Dig.

Zpáteční cesta vlakem byla už mnohem náročnější. S kolem mi pomáhala průvodčí, křehká blondýnka vážící tak 30 kg. Takže naše snahy dostat kolo do vlaku a stojanu na kola působily dost komicky. Ještě, že jsem nemusela přestupovat, to byl i můj důvod k odpojení se od skupiny u Lysé nad Labem.

Ája.

My jedeme kousek rovně a pak vjíždíme do lesa. Terénem a na lesní cestu. Jsme v ochranném pásmu Káraný. Ano, je to to místo, odkud bere Praha pitnou vodu. Celá oblast je plná Artézských studní a nesmí se tu vůbec nic. Ale jede se báječně. Jsme ve stínu, v bezvětrí, kolem je smíšený les, velká paráda. Zastavili jsme na krátký odpočinek na křižovatce několika stejných cest.

Jsem uvnitř velmi spokojený. Tedy až na okamžik, kdy jsme vyjeli a navigace zase zkusila, zda jsem ve střehu. Její úskok jsem odhalil včas a jedeme správně. Chvilí po panelech a pak jsme vjeli na asfalt. Pořád v lese. Až za jednou zatáčkou les skončil a jsme v obci Káraný. Projeli jsme skrz a navedl jsem nás na lávku přes Labe. Překvapivě jsem

nájezd zdolal bez nutnosti pěší turistiky. Za lávkou ostrá pravá a kousek podél Labe. A pak stříh doleva a kilometr do kopce. A kam? Před námi je závěrečná atrakce. Restaurace v lázních. Ano, hospoda v Zápech.

Dali jsme odpočinek. A asi mám někde prasklé těsnění u válců, protože jsem musel dolít zase dvě piva.

Probrali jsme dnešní krásný výjezd, dotkli se výhledu na zítřejší a dali se na závěrečnou etapu.

Zase se jede velmi pěkně. Jen mi vadí přímé západní slunce v očích. Vlastně je to v pořádku. Hlavní hrdinové odjíždějí do zapadajícího slunce. V Satalicích na smyčce autobusu se loučíme s Lenkou, která na další křižovatce za kruhákem pojede rovně, zatímco já se Standou pojedeme vlevo. Tak jo, čau, a zítra na nádraží. Na křižovatce jsme se rozdělili a se Standou jsme dojeli k Rajské zahradě. Tady jsme se rozdělili my dva. A přestože se mi jelo až domů až neuvěřitelně pohodově, není o tom co napsat. Snad jen, že jsem dal Italskou nahoru v sedle. Ano, je to úspěch, značí to i skutečnost, že se mi kondice vrací, ale uvážím-li, že jedu na prázdném kole bez bagáže... pořád nic moc.

Tak čau zítra.

Dig.

Zase se mi to líbilo, hrad Zvířetice jsem viděl x krát z dálky a nikdy jsem tam nebyl. Když jsem poslal synovi fotku hradu s kvízovou otázkou, o jaký hrad se jedná, napsal během minuty, že jsou to Zvířetice a že prý tam byl se skauty minimálně 10x. Tak já alespoň 1x.

Hrad Michalovice byl pro mne zjevením, pěkný, mírně udržovaný hrad, jak má být. Nikdy jsem o něm neslyšel čili opět něco nového, i když jsem žádné novinky na této akci nečekal.

Sar.

Taky jsem si to moc užila, bylo to fajn a všem děkuji za krásnou akci a pohodovou náladu.

Ája.

Poprvé jsem projela nové elektro a musím konstatovat – paráda. A protože jsem připomoc příliš nevyužívala, mám stále pět čárek, tj. plnou baterku. Jediným mínusem je tak poměrně velká hmotnost kola, která je řešena oním výše zmíněným tlačítkem „P” a dále malý středový talíř, takže při prudších sjezdech z kopců není za co zabrat.... Pokusím se jej vyměnit. Nicméně jsem jako rybička (nikoliv leklá) (zato 3x vylovená. Dig) a

schopna zítra opět vyrazit do sedla. A celý výlet, jedním slovem, paráda. Škoda jen, že musíme do domácích pelíšků. Dokážu si totiž představit ranní snídani v trávě.... Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu	
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C	
Praha	54	236	90	17,6	17	- 24

Neděle 15.5.

Uááááá! To už je ráno? No jo, už to tak bude. Teda to se mi pěkně spalo. A ty sny. Sice si žádný konkrétně nepamatuju, ale mám z nich dobrý pocit. Tak jo, vstávačka. Nádhra. Po včerejšku žádné negativní stopy ani na těle, ani na duchu. Snídaně. Ted' pro Mašinku... Ajo, vlastně, dneska nemusím zdolávat nepěkné stoupání Francouzskou nahoru. Druhý sraz je na Vršovickém nádraží, kde se zde srazivší setkají ve vlaku s těmi, co pojedou z Hlaváku. Mělo by to být tak, že Lenka nastoupí na Hlaváku, já ve Vršovicích a Štánda na nás bude čekat v Čerčanech.

V naprostém klidu jsem připravil Mašinku k jízdě, nasedl a za 300 metrů zastavil před nádražím. Ještě do pokladny koupit jízdenku pro mě a pro kolo a pak už jen vyčkat na vlak s vezoucí se Lenkou. Aha, tak malá změna. Jízdenky mám, ale asi spím, nebo co. Zdá se mi, že na druhém nástupišti vidím Lenku. A vedle ní nějakého cyklistu. Podchod, rampa na druhé nástupiště... Fakt je to ona. "Čau Lenko, co tu děláš?" "Čau, tohle je Honza a pojede s námi".

Čau Honzo, Dig. Co to, jak to, proč to, no toto... ale nejdříve se přesuneme k přední části vlaku. Dig.

Honza je můj parťák z tancování. Kromě toho, že tančí skutečně báječně, má vytancovánu výkonnostní třídu C (pro informaci nejnižší třída je E a nejvyšší A, potom už následují pouze absolutní mistři v třídě M), také jezdí na neelektrickém kole. A i já dnes vyvezla kolo bez elektriky. Včerejší zkouška byla dostatečná. Lek.

Přesunuli jsme se, zabrali lavičku a kecali a kecali, až ohlásili příjezd vlaku. Nastoupili jsme, zaparkovali kola, zabrali místa a kecali a kecali.

Technická data:					
Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	236	0	0	18

Tentokrát máme jízdenky v pořádku, takže ani štíplístek nepřinesl nijak závažné vzrušení. Nedostali jsme se ani k 20ti procentům probíraného a jsou tu Čerčany. Vystupujeme. Zase všechno v pohodě. Á, támhle čeká Standa. Čau Stando. Standa a Honza se navzájem představili a můžeme vyrazit. Je nádherně. Svítí, ale zatím nepálí slunce, lehounce pofukuje z 25ti minut, jede se neskutečně krásně. I přes vyhoup, který jsme museli po přejetí mostu přes řeku (kterou, Lenko?) zdolat. Pak se až do Nespek nedělo nic, co by stálo za záznam. Ve vesnici samotné jsme zatočili doleva k hospodě. Hmm, je tu sice plný personál, ale proplachují trubky. Tak nic. Chci vyjet na silnici a za pár metrů nahoru je křižovatka, kde doleva. Zadržel mě Standa, který ukázal na slepou vlevo, a že tudy je to lepší. Prvních 200 metrů fakt jo. Lehký terén po rovině bez aut, ale pak úzká plechová lávka a za ní schody. Nahoru. No teda nic moc. Ale nakonec dobrý. Za pár metrů jsme na silnici a jede se zase výborně. Vpravo téměř kolmý sráz nahoru, vlevo pár metrů a pak řeka. Svítí slunce, bezvětrí. Než jsme stihli prohodit úvod další rozpravy, asfalt skončil a jedeme terénem. Ano, byla tam vsuvka, která vybízela k procházce, ale jinak to bylo parádní a chce to zastavit, už jsme tady. Kde? U dnešní atrakce – zříceniny hradu Zbořený Kostelec. Poněkud skličující je, že jsme u paty kopce, který kdysi obráncům hradu poskytoval výhodu převahy těch, co jsou hodně nahoře a dá se k nim dostat po hodně příkrém kopci. Ani vlastně nevím kudy kdysi vedla vozová cesta k bráně hradu. Pro nás je tu vytýčena zelená turistická značka. Na rozcestníku píšou, že k hradu je jeden kilometr. No, tak hurá nahoru.

Dig.

No, včera jsem pozapomněla na všenarozeninové dárečky. Dnes to napravuji a oba hoši, Dig i Standa, obdrží něco příjemného k pití. Pro Andreu mám dané připravené na další akci. Lek.

Je to nahoru. A pěkně zostra. Tentokrát nám brání v pohybu vzhůru nejen terén posypaný tenkou vrstvou sypké půdy, kameny, kořeny a trsy trávy, ale oproti včerejšku i menší množství použitelné síly. A tak se pohybujeme velmi pomalu a často odpočíváme.

Největší děs na mě jde, když si uvědomím, že kolo je nenaložené. V dřívějších dobách jsme takové kopce také zdolávali. A dokonce plně naložení. Jistě, taky nám to dávalo zabrat, ale zvládali jsme to. To je teda úpadek. Já snad fakt začnu cvičit...

Jsmo tu. Bývalá hradní brána. Musíme si odpočinout. K tomu nám slouží zbytek zdí, kde dříve bývala patka padacího mostu. Jako zástěrku nabírání sil používáme čtení z materiálů nasbíraných o tomto hradním objektu. Je to opravdu zajímavé. Zejména to, že po značném poškození z něj poslední majitel udělal vojenský hrad. Dnes bychom asi řekli kasárna.

Dobrá, už jsem zase použitelný, můžeme jít na prohlídku. Nejdříve zdoláváme stěnu hradního příkopu směrem dolů a na druhé straně zase nahoru. Je to příkré a sypké. Prošli jsme zbytky brány a jedním ze stavebních otvorů se chystali projít. Ale co to? Ale jo, mám tvorbu R. R. Tolkiena, zejména jeho Hobití ságu rád, ale jak to souvisí s mojí současnou situací? Že by to měl na svědomí můj postvakcinační syndrom, kterým prý dle lékařského konsilia trpím? Ale zatím to byly jen nepředvídatelné závratě a záhadné výpadky síly, a ne halucinace. Legolas? Je skoro jak z filmu.

A Galadriel? Je fakt krásná. Thorin Pavéza? Opravdu jsem asi mimo. Původně je to náčelník trpaslíků a tenhle má aspoň metr sedmdesát. Gandalf Šedý!

Takže jsou teprve na výpravě do Roklinky a pak dále na cestu do hlubin Dolů Morie. A, hele, Aragorn. Ostatní jsou v houfu kousek stranou. Z celého Společenstva prstenu nevidím jen Pipina a Froda. Zastavil jsem se, oklepal jsem se, provedl pár neobvyklých, a v dorazech bolestivých, pohybů, abych halucinace zahnal. Ale ony nemizí. Ani, když jsem udělal ještě pár kroků. ... a všechny postavy hovoří česky. Co to říkají? Jaký stativ? Jak “minuli jsme dobré světlo”? Tak jinak. Beru foťák a cvak, a cvak a cvak. A tím se ukáže, jestli blbnu, nebo je tam opravdu to, co vidím. Úleva. Na displeji foťáku je do detailu to, co jsem popsal. Dobrá, tak co to tedy je? Aha, už to vidím. Je to spolek podobných bláznů, jako my. Akorát místo do kol a cestování vrážejí, možná větší prachy než my, do svých oblíbených postav. Od účesů a líčení, po dokonalé kostýmy a vybavení. Mám dojem, že ani originál filmový štáb tohle ve fidusu nemá. Mají to fakt krásné. A co dělají tedy? Fotí. V kulisách těchto rozvalin budou snímky nepřekonatelné. Ano, cítíte správně, že mě to nadchlo. Jak už jsem mnohokrát řekl a napsal, mám rád lidi, kteří jsou do něčeho zapálení něco umějí. A tihle umějí.

Dig.

Celé společenství těchto zapálených lidí mě posunulo o několik století zpět. V kulisách ruin hradu vše působí velmi dobově.

Lek.

Procházíme trosky hradu a při tom se snažíme nepřekážet objektivům snažící se zachytit Společenstvo prstenu. Je to tu pěkné. A někdejší obránci a výběrčí mýtného mají opravdu rozhled do daleka, a to i po řece na obě strany.

Po návratu z prohlídky se chystáme pokračovat v cestě. Znamená to slanit dolů a po silnici to zase vystoupat. Táhle a dlouho. Není to pěkná vyhlídka. Standa přišel s tím, že před časem použil zelenou značku z opačného směru, a že stačí přelézt vrchol, který není daleko, a do Čakovic, nejvyššího místa silnice, přijedeme shora. Nápad je to pěkný. Ale opravdu zbývá nahoru jen asi 150 metrů, které máme v dohledu?

Těch 150 metrů bylo fakt výživných. Leč dali jsme to. A přesně, jak jsem se vyjadřoval opatrně, není to konec. Je tu kousek rovinka, rozsáhlá lesní křižovatka a není úplně jasné kam dál. Navigace nepomáhá, protože jsme v lese a ona se nevidí se satelity. Dobře, kde je slunce? OK, my potřebujeme ± severozápad, takže tahle cesta. Jenomže tu není zelená. Tak že by to byla ta na opačnou stranu? Taky ne. Zelená nikde. Tak teď nějak nevím. Mezi tím jel Honza napřed po první zkoumané cestě. My se zase kousek vracíme. Kruci, kde ta značka je? Nemohla jen tak zmizet. Po chvíli hledání ji máme. A chápu, proč není vidět. Asi se vůbec nepoužívá a téměř zmizela v porostu. Co na to mapa? Po zmenšení to vidím. Cesta vpravo i vlevo jedna jest. Obchází kopec po vrstevnici a naproti na ní ústí i ta zelená. Aha. Dobrá, pojedeme tou vlevo za Honzou. A volba se ukázala být tou pravou. Jde o terénní cestu, která se mírně houpe a asi za dva kilometry se dotýká silnice, po které jsme měli přijet. Napojili jsme se na ní a zastavili ke krátkému odpočinku. Mezi tím Lence přišla SMS od Honzy, že na nás čeká v Babicích. Tož jej následujeme. Dig.

Honza slibuje posezení u kamarádky v hospůdce. Těšíme se. Bohužel z něho nakonec nic není. Covid udělal své s nejednou hospůdkou, a i tahle je zavřená. Lek

Byla to moc pěkná cesta, myslím potom, co jsme vylezli z hradu nahoru a jeli po rovině mírně nahoru, dolů. Velmi příjemné, dojeli jsem takto do Babic-Darboře. Sar.

Je to tu trochu do kopce. Naštěstí ve stínu vzrostlých stromů. Na slunci už je dost horko. V Babicích jsme za chvíli. Honza na nás čeká v odbočce kamsi do lesa. Má nápad, že můžeme jet přírodou do stejných Mokřan jako po silnici, výhodou bude, že uvidíme krásnou zvoničku. Nikdo nic nenamítá, tak jedem.

Je to, pravda, kopcem nahoru, ale jen do okamžiku, kdy končí asfalt a začíná lesní cesta. Tou je to dolů. A celkem dost. Trochu se mi nelíbí, že ztrácíme výšku, kterou pak budeme muset někde nabrat.

A jsme u zvoničky. Hmm. Rozeklaný klacek a v něm asi tak čtvrtmetrový zvonek. Ale jo, dobrý. A teď se plní moje obava. Je to tu sakra do kopce. A tentokrát na slunci. A pak strhující závěr, končí na silnici. Ten nedávám a jdu pěšky. A silnice? Má číslo 603, tedy

stará Benešovská. A tedy směrem do Prahy nahoru. A tady před Ládvím a Novou hospodou hodně nahoru. Mezi tím je vydán pokyn k hledání obědvacího pohostinství.

Plazíme se nahoru. Je fakt horko. Snad se před dojezdem do hospody nerozpustím. Minuli jsme ceduli LÁDVÍ a na nároží baráku, který silnice obtáčí píšou, že je tu něco nově otevřené. Velmi bych si přál, aby to byla restaurace. A za přibližně 200 metrů se mi sen plní.

Zaparkovali jsme a vzhůru po schodech na venkovní zahrádku. Pěkně pod slunečníky, ke stolu na lavice. Jenom je to tady bez obsluhy. Takže dovnitř, objednat pití, a nakonec i jídlo. Já s Honzou jsme si vybrali řízek s bramborovým salátem, Lenka a Standa šli do polívky. A abych se nezadřel, poslal jsem za řízkem a salátem dvě piva. Dig.

Opět musím konstatovat že plné bříska a kolo u mě nejde příliš dohromady. A dnes není žádná elektrická připomoc. Takže polivčička musí stačit. Lek.

Odpočinuli jsme si a můžeme jet. A nezačíná to špatně. Kousek ještě nahoru a pak padáky nasadit a dolů. Jede to skvostně. Zaléhám do řídítek a tisknu se k palubě. Vitr hučí v uších, gyro efekt je tak silný, že kdybych pustil řídítka, pojedje kolo rovně a nic jej z dráhy nevychýlí, krásně to chladí a nádherně upaluje. Jenom je škoda, že už to končí. Zvedám se ze řídítek a kolo začíná prudce zpomalovat. Padl mi pohled na tachometr. 66, 63, 58, 52, 45... tolik? Až pojedu pomalu, kouknou se, kolik jsem to vlastně letěl. Ale už teď s jistotou vím, že rychlostního rekordu tohoto kola jsem v žádném případě nedosáhl. A i kdybych byl plně naložen, ani bych se mu nepřiblížil. Předně je kopec krátký, a pak sklonu některých Alpských silnic se vůbec nemůže rovnat. Tenkrát jsem v Rakousku taky jel až opojně rychle. Ale na rozdíl od teď jsem už vlastně očekával sonický třesk. A navíc jsem měl obavu, aby kolo bylo ochotné zatočit spolu se silnicí. Řídítka nešlo ani hnout. Ale spravil to lehký náklon. A dole jsem si přečetl 79,8. A teď mám kolik? 69,6? Jo i to je dost. Jenom škoda, že to bylo jen pár sekund.

Vjeli jsme do Nové Hospody a zatočili vpravo. Chceme přes Štířín do Petřikova, pak přes Modletice, Dobřejevice a Průhonice do Újezda, a pak na Jižňák někam, kde se rozejdeme.

Co to tady sakra zase je! Jak jednosměrka! Jak, že neprojedeme! Tak to ne! Všichni vy, co vytváříte tyhle kraviny, jako jednosměrky uprostřed ničeho, si laskavě polibte prdel! NEBUDU NIC OBJÍŽDĚT! Jedsměrka tady nemá žádný důvod. A jestli to má být "lokální zkldnění dopravy", tak na to vám seru! Vpřed!

Projeli jsme to a vidím, že i přes zúžení mobilními panely, k jednosměrce není důvod.

Jestli opravdu potrebuj mit zuzenou silnici, lze to osetrit dopravnim znacenim s vyznacnim prednosti v jizde.

Projizdime kolem zámku ve Štíříně a za pár minut jsme na odbočce k Petřikovu.

Delší dobu sleduju, že to Honzovi nějak netáhne. I sem přijel s rezervou poslední. Copak se děje? Aha, prý jde o nějakou žaludeční nesrovnalost. Dobrá, zpomalíme a budeme častěji odpočívat. Nikam nespěcháme, domů je to kousek, je pěkně... Dig.

Nó nepíšu o tom již druhým dnem? Papání a kolo-opatrně, **opatrně!** Lek.

Popojeli jsme k hospodě v Petřikově. Honza musí zastavit. Standa ohlásil, že kousek za půlkou vesnice je levá odbočka, kde nás opustí a pojedje rovnou domů. OK, tak čau na další výpravě. Rozjeli jsme se, na odbočce nás Standa opustil a my jsme znovu zastavili u koňoviště s honosným názvem Horse Academy. Ne, nejdeme naše kovové miláčky vyměnit za živý inventář. Ale je tu nájezd, kde se dá odpočívat. Dokonce jsem našel i místo pro mě na ležení v trávě. A to vám řeknu, to bylo přesně to, co mi ještě scházelo. Zbývá už jen vrnět blahem.

Všeho do času. Honza je schopen dalšího popojezdu, tak popojedem. Teda ale fakt se mi vstávat nechce.

Jedeme. Do kopce a ne nejrychleji, ale pohyb to je. Pak se to zlomilo a až do Modletic je to skoro pořád dolů. Za nimi je ostrý vyhoup a přejezd přes D0 po silnici 101. Velmi hlavní. Ale jen kousek. Pak ostrá pravá a pryč odtud. Dobřejovice, Průhonice. Honza se zatím drží, jakmile ho vidím v zrcátku se vzdalovat, zpomalíme a čekáme. Je horko. Vyjeli jsme z Průhonic a po rovině se přibližujeme k Újezdu. Projet ho není problém. Je tu jediná silnice a není kam odbočit. Ale u zastávky autobusu Honza dál nemůže. Nevadí, zastavíme. V zastávce je i lavička. Jenom musíme zastavit a kola zvednout na obrubník. S Honzou jsme to tak udělali a on, stojánku nemaje, opřel kolo z druhé strany o sloup. Já jsem zamanévroval s Mašinkou co nejbliž k pravému kraji chodníku. Ne tak Lenka. Předním kolem zajela zešíkma na obrubník, zabrala, aby tam dostala i zadní kolo a zastavila tak, že stála šikmo napříč chodníkem a přední kolo opřela o lavičku v zastávce.

Měl jsem snahu jí vysvětlit, že parkuje jak ženská, ale prohodila něco o tom, že nikomu nepřekáží a že stejně tudy nikdo nepůjde. Šel. A hned dva. Jeden se tvářil znechuceně, kolo obešel vrátil se na chodník a pokračoval v cestě. Ten druhý měl okolo sebe rudou auru, tvářil se totálně nasraně, kolo obešel, a ještě, když procházel kolem nás, cosi polohlasem drtil mezi zubama. S Lenkou to ani nehnulo. A kdyby něco, tak ji zachráníme. No, to bych chtěl vidět. Honza, který je rád, že žije, a já po nemoci? To by asi moc toho rozběšněného

pána nezbrzdilo. A jako bonbónek navrch tady zastavil autobus...

Dig.

Zas tak dramatické, jak ličí Diček to tu nebylo... Oba dotyční museli udělat dva kroky navíc. Ostatně nic dalšího se nedělo.

Lek.

Jenomže právě o ty dva kroky navíc šlo a jde vždycky. Ale to je jiná kapitola o lidech a pitomcích...

Jakmile se dal Honza přibližně do pořádku,

pokračovali jsme v cestě. Jsme asi dva kilometry od Jižního Města a cca 3 od metra Háje, kam nás posledních 15 kilometrů vedu. Navigaci jsem dávno vypnul, protože měla blbý kecý. Jedeme zvolna, projíždíme po okraji Miličovského lesa a zajiždíme mezi paneláky. Je vedro. Navedl jsem nás na kruhák Opatovská - Novomeského, přejeli jsme hlavní a zastavili. No, a to je vlastně konec dnešního výjezdu. Je mi líto, že Honzu v závěru trápily potíže se žaludkem. Jinak dobrý. Ještě jsem Lence s Honzou ukázal, po kterém chodníku se dostanou k metru, rozloučili jsme se a jedu domů. Pravdou je, že z tohoto směru jsem už víc, než dva roky nejel, ale ani na této návratovce nebylo co řešit a nestalo se nic, co by stálo za záznam. V 15:45 jsem byl doma. Přesněji, v 15:45 jsem odstavil Mašinku ve sklepě a vypnul na ní všechny elektrické okruhy. No, a to je všechno. Tak zase příště.

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C	
Praha	69,6	292	55	14,4	18	- 26

Epilog:

Pokud by se mě někdo ptal na tyto dva výjezdy, tak jen chrochtám blahem. Tak krásnou a pohodovou výpravu jsme zažili snad naposled vloni, na brzký podzim. Škoda, že v neděli nemohla vyjet Andrea a že se Honzovi neudělalo volno. Ale příště... jsem na nás zvědavěj. Příště jedeme na vodu.

Dig.

Dva krásné pohodové dny. Počasí na kolo tak akorát. Ani vedro, ani zima. Fyzično i duševno na zvládání dalšího života srovnáno. No, co dodat? Těším se na další vyjížďky.

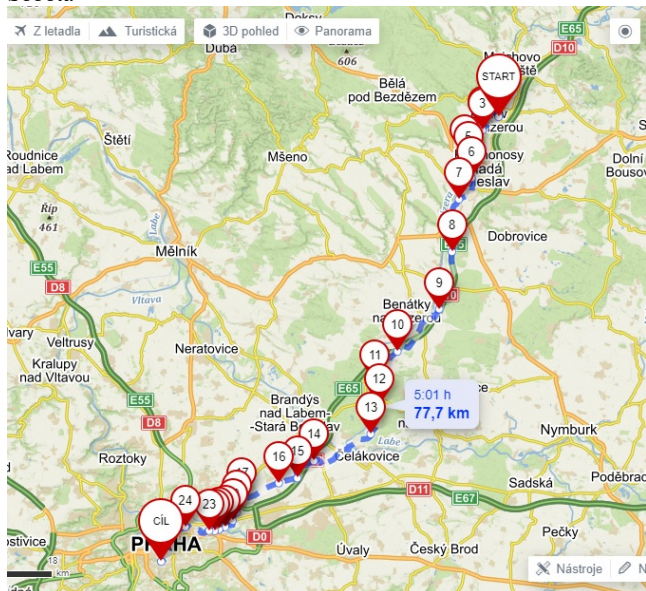
Lek.

Celková technická data:

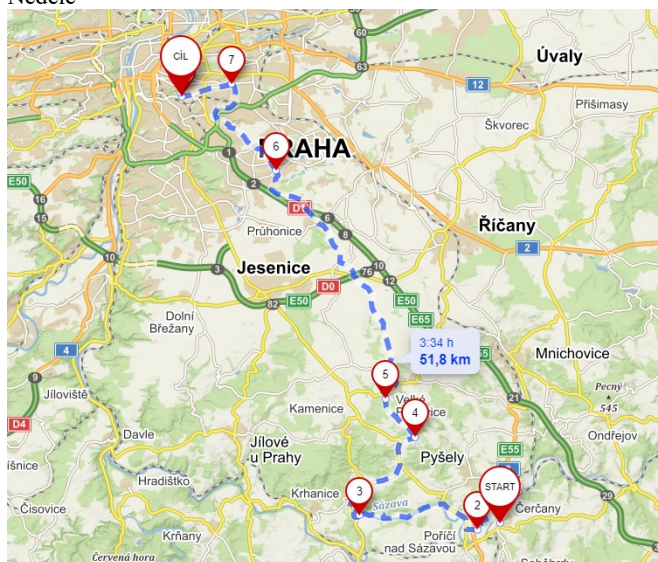
Účast Pět co oslavili narozeniny...: Dig, Lenka,
Standa, Andrea a Honza
Oficiálně 144 km
priznaná kilometráž
Příště **Voda**

Trasa výpravy

Sobota

Neděle

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Andrea(*Aja*), Standa (Sar), *Dig* (*Dig*), Lenka (Lek),
Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2022
Dig, Lek, Sar, Ája
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz